

Chương 4

Chris thở dài khi tới gần lớp Anh ngữ cổ. Đúng là một ngày điển hình toàn chuyện bực mình. Đáng ra cuộc đời cậu phải tuyệt vời mới đúng. Cậu có tiền bạc bằng cả thế giới. Mọi thứ xa hoa từng được biết đến. Chẳng có gì trên đời này mà cậu không thể mơ tới.

Thậm chí, lần sinh nhật lần thứ hai mươi một vào mùa xuân năm ngoái, Wulf đã thuê hẳn Britney Spears tới hát mừng cậu. Vấn đề là những người tới dự cũng chỉ có cậu, đám vệ sĩ và Wulf người suốt ngày chạy quanh lo lắng liệu cậu có bị thương hay bị bắt nạt không.

Chưa kể tới ba triệu lần Wulf giục cậu thử hẹn hò Britney. Hoặc ít ra cũng thử bắt chuyện làm quen với cô. Cô ấy đã từ chối bằng một tràng cười mà tới giờ cậu vẫn nghe thấy bên tai.

Tất cả những gì cậu muốn là một cuộc sống bình thường. Hơn thế, cậu muốn tự do.

Chỉ có hai thứ đó là cậu không thể có.

Wulf sẽ không để cậu rời nhà trừ khi anh ấy đi cùng. Lần duy nhất Chris được bay đi đâu đó chơi là khi Acheron, thủ lĩnh Hội thợ săn, đến chơi và đưa đi, dù suốt thời gian đó, anh ta sẽ trông chừng cậu nghiêm ngặt. Mọi thành viên trong Hội là Hộ vệ biết cậu là huyết mạch cuối cùng của em trai Wulf. Thế nên cậu mới bị bảo bọc còn hơn cả kho báu quốc gia.

Cậu cảm giác như mình là sinh vật ngoài hành tinh, cậu ước gì tìm được đến nơi nào đó cậu không phải một thằng kì quặc như thế này.

Nhưng không thể. Không có cách nào thoát được số phận.

Không có cách nào thoát được cảnh là...

Người thừa kế cuối cùng.

Nếu không có Chris và các con cậu sau này, Wulf sẽ cô độc vĩnh viễn vì chỉ có những người mang dòng máu của anh mới nhớ được anh.

Vấn đề là giờ phải tìm mẹ cho mấy đứa con ấy đã, mà rõ là chẳng ai tình nguyện làm điều đó.

Tai cậu vẫn còn vang vọng lời từ chối của Belinda từ mười phút trước.

“Hẹn hò với cậu hả? Làm ơn đi. Khi nào lớn và học được cách ăn mặc tử tế thì hãy gọi mình nhé.”

Nghiến răng nghiến lợi, Chris cố gắng không nghĩ về những lời khó nghe ấy. Cậu đã mặc chiếc quần kaki đẹp nhất của cậu và áo len màu xanh hải quân chỉ để mời cô ấy đi chơi. Nhưng Chris biết cậu không khéo léo và cũng không sành điệu.

Cậu đã có mọi đặc điểm của một thằng ngốc điển hình. Gương mặt trung bình của cậu bé nhà bên và sự tự tin của một con ốc.

Chúa ơi, cậu đúng là thảm hại mà.

Chris dừng lại ở cửa lớp để nhìn hai anh chàng Hộ vệ đang bám theo sau ở một khoảng cách “kín đáo”. Ở giữa độ tuổi ba mươi, cả hai đều cao tầm mét tám, tóc đen và khuôn mặt nghiêm nghị. Họ được Hội đồng giao phó với nhiệm vụ duy nhất là luôn dõi theo cậu và chắc chắn rằng không có gì xảy ra với cậu cho đến khi cậu sinh ra đủ mấy đứa làm Wulf hạnh phúc.

Ban ngày cũng chẳng có hiểm nguy nào mấy. Trong những dịp hiếm hoi, Doulos - đầy tớ của Apollite - có thể tấn công Hộ vệ nhưng thời nay chuyện này hiếm tới mức xứng đáng được cho là tin tức quốc gia.

Vào ban đêm, Chris bị cấm rời khỏi nhà, trừ khi cậu đi hẹn hò. Chuyện đó dường như vô vọng sau khi cô bạn gái duy nhất của cậu bỏ rơi cậu.

Chris thở dài trước triển vọng cố gắng tìm một người khác để hẹn hò. Ai mà đồng ý chứ, khi phải tham gia xét nghiệm máu và khám sức khỏe?

Chris rên lên khe khẽ.

Khi cậu ở trong lớp, hai anh chàng Hộ vệ sẽ đóng đô ngoài cửa càng khiến cậu trở nên lập dị hơn cả tình trạng đơn độc sẵn có.

Và ai có thể đổ lỗi cho cậu về việc cô độc đó chứ? Cậu lớn lên trong một ngôi nhà, nơi cậu còn không được phép chạy đề phòng cậu làm bị thương chính mình. Nếu cậu bị cảm hay đại loại thế. Hội đồng sẽ gọi các chuyên gia của Bệnh viện Mayo đến chữa trị cho cậu. Ngay cả mấy đứa trẻ bỏ cậu đưa về từ các gia đình Hộ vệ khác để chơi cùng cậu cũng được ra lệnh nghiêm ngặt rằng chúng không bao giờ được chạm vào cậu, làm cậu tức giận, hay bất cứ điều gì khiến Wulf nổi cơn tam bành.

Vì vậy, “đám bạn” đó của cậu sẽ qua nhà chơi, ngồi yên và xem ti vi cùng cậu. Họ ít khi nói chuyện vì sợ gây rắc rối và thậm chí không ai dám mang một món quà nào tới dù chỉ là miếng khoai tây chiên. Tất cả mọi thứ được kiểm tra triệt để và khử độc trước khi Chris được cho phép chơi với nó. Suy cho cùng,

chỉ cần một con vi khuẩn nhỏ bé có thể khiến cậu vô sinh hoặc, lạy Chúa, chết bất đắc kì tử.

Cậu mang trên mình gánh nặng của cả một giống loài, hay cụ thể hơn, gánh nặng của cả dòng tộc nhà Wulf rơi trên vai cậu.

Người bạn duy nhất của Chris là Nick Gautier, một Hộ vệ khác mà cậu đã gặp trên mạng vài năm trước. Vì cậu ta mới gia nhập hội nên không hiểu rõ tình trạng của Chris, thế nên Nick đối xử với cậu như một con người. Anh chàng người Cajun cũng đồng ý rằng cuộc sống của Chris đúng là quá chán bất chấp những lợi ích nó mang đến.

Khỉ thật, lý do duy nhất cậu có thể dùng để thuyết phục Wulf cho cậu đi học đại học thay vì thuê giảng viên tới tận nhà dạy là vì ở đây cậu có cơ hội gặp gỡ với người hiến tặng trứng thích hợp. Wulf rất phấn khởi trước triển vọng đó tới mức tối nào cũng tra hỏi xem cậu có gặp được cô gái nào mới không.

Hay cụ thể hơn, cậu đã ngủ với cô ta chưa?

Lại thở dài, Chris bước vào lớp, mắt cúi xuống để không phải nhìn những thái độ khinh bỉ khó chịu của các bạn khác hướng về cậu. Nếu họ không ghét cậu vì là học trò cưng của Tiến sĩ Mitchell thì cũng ghét cậu vì cậu là một thằng một được ưu ái quá mức. Cậu cũng quen rồi.

Chris ngồi phịch xuống chiếc ghế trống ở góc lớp và thò tay vào túi lôi sách vở ra.

“Chào cậu, Chris.”

Cậu giật mình bởi giọng nói nữ tính thân thiện.

Ngước lên, cậu thấy Cassandra đang cười tươi với cậu.

Quá sững sờ, Chris mất một phút mới đáp lại lời cô. “Chào cậu,” cậu trả lời nhạt nhẽo.

Cậu thấy ghét bản thân vì tỏ ra như một thằng ngốc. Nếu là Nick thì cậu ấy có lẽ đã khiến cô nàng chết mê chết mệt rồi.

Cô ngồi xuống cạnh cậu.

Mồ hôi cậu vã ra như tắm. Hắng giọng, cậu cố hết sức tặng lờ cô nhưng hương hoa hồng thoảng thoảng từ phía cô cứ tràn sang bên cậu. Cô luôn tỏa ra mùi hương rất dễ chịu.

Cassandra mở sách tới chương yêu cầu và quan sát Chris. Trông cậu còn hồi hộp hơn cả lúc ở quán cà phê.

Cô liếc xuống chiếc ba lô của cậu, mong đợi nhìn thấy tám huy hiệu thêm lần nữa dù chỉ là thoáng qua nhưng cậu đã giấu kĩ rồi.

Khỉ thật .

“Chris này,” cô cất giọng nhẹ nhàng, người hơi nghiêng về phía cậu. “Tớ đang tự hỏi liệu có thể học chung với cậu thêm chút nữa được không?”

Mặt cậu tái nhợt và hành động như thể chuẩn bị bỏ chạy thật nhanh. “Học chung với tớ ư?”

“Ừ. Chẳng phải cậu nói cậu rất giỏi mấy môn này sao, còn tớ cũng muốn đạt điểm A cuối kì. Cậu nghĩ sao?”

Chris xoa gáy đầy lo lắng - rõ ràng đây là thói quen vô thức của cậu. “Cậu chắc chắn muốn học với tớ chứ?”

“Ừ.”

Cậu cười bẽn lễn nhưng từ chối giao tiếp ánh mắt với cô. “Được rồi, chắc vậy cũng được.”

Cassandra ngồi lại chỗ của mình với nụ cười thỏa mãn đúng lúc Tiến sĩ Mitchell vào lớp và ra lệnh cho mọi người giữ trật tự.

Sau hết cuối cùng cô đã dành mấy tiếng liền lần mò trang web Thosandem.com. Bề ngoài thì trang này có vẻ như dành cho một nhóm thích trò chơi nhập vai hoặc đọc sách gì đó.

Nhưng có những phần được bảo mật bằng mật khẩu. Những hội kín và những khu vực không được phép gia nhập dù cô cố hết sức. Có rất nhiều điểm nhắc cô nhớ tới trang web tương tự dành cho Apollite.

Không, đây không phải là hội ghen trò chơi. Cô đã chạm trán với các Thọ sản thứ thiệt. Cô biết chắc vậy.

Họ là những bí mật vĩ đại cuối cùng của thế giới hiện đại. Những huyền thoại sống mà không ai được biết tới.

Nhưng cô biết họ có mặt ở đây. Và cô sẽ tìm ra cách thâm nhập thế giới của họ để tìm ra lời giải đáp dù cho có phải hi sinh tính mạng.

Ngồi cả tiết học buồn chán trong lúc nghe giáo sư “ru ngủ” về vua Hrothgar và Shield là điều khó khăn nhất đời cô. Ngay khi lớp học kết thúc, cô thu dọn đồ đạc và chờ Chris.

Khi họ bước tới gần cửa lớp, cô nhìn thấy hai gã vận đồ đen ngay lập tức áp sát họ và nhìn cô khắp lượt.

Chris, thở hắt ra khó chịu.

Cassandra cố nhin nhưng không dừng được, cười phá lên. “Họ đi cùng cậu hả?”

“Giá tớ có thể nói không.”

Cô vỗ lên cánh tay cậu ra chiều thông cảm. Cô hát cầm về phía cuối sảnh nơi Kat đang đứng chờ ở đó cùng cuốn sách đang đọc dở. “Tớ cũng có một bạn đồng hành kia kìa.”

Chris mỉm cười. “Ôn Chúa, hóa ra tớ không phải kẻ duy nhất.”

“Không hề, đừng lo về chuyện đó. Tớ đã bảo tớ rất hiểu cậu mà.”

Vẻ nhẹ nhõm hiện rõ trên gương mặt cậu. “Vậy khi nào cậu muốn chúng ta học nhóm?”

“Giờ thì sao?”

“Được, ở đâu?”

Chỉ có một nơi mà Cassandra khao khát được tới lúc này. Cô hi vọng nơi đó sẽ giải đáp thêm về người đàn ông cô gặp trong mơ tối qua. “Chỗ cậu nhé?”

Cậu chàng lại lo lắng, khẳng định mỗi nghi ngờ của cô. “Tớ không nghĩ đó là ý hay.”

“Vì sao?”

“Tớ chỉ... ừm..., tớ, tớ chỉ không nghĩ vậy thôi.”

Cảm giác lúng túng, nhưng Cassandra vẫn cố ép mình che giấu sự bức bối. Cô phải cư xử cẩn trọng để không khiến cậu ta đề phòng. Nhưng rồi cô cũng thông cảm. Chính cô cũng có những bí mật cần che giấu đó thôi.

“Được rồi, vậy cậu chọn đi.”

“Thư viện nhé?”

Cô từ chối ngay lập tức. “Tớ không thấy thoải mái ở đó lắm. Tớ luôn sợ bị nhắc giữ trật tự. Hay ta quay về chỗ tớ nhé?”

Cậu nhìn cô sững sờ. “Thật sao?”

“Thật chứ. Tớ có cần hay làm gì cậu đâu.”

Cậu cười phá lên. “Tớ cũng thế.” Cậu bước theo cô, rồi quay ra nói với hai gã vệ sĩ. “Chúng tôi chỉ đến nhà cô ấy thôi, được chứ? Sao hai anh không đi ăn chút gì đó đi nhỉ?”

Họ không thèm để ý đến cậu.

Kat cười phá lên.

Cassandra dẫn đường tới bãi đậu xe cho sinh viên rồi chỉ cho Chris đường tới căn hộ của cô. “Gặp cậu ở đó nhé?”

Cậu gạt đầu và bước sang chỗ đậu chiếc Hummer đỏ của mình.

Cassandra nhanh chóng vào xe Mercedes màu ghi của cô, Kat đã ngồi sẵn ở ghế lái. Họ thẳng tiến về nhà, trong lúc đó cô hi vọng Chris không phải chờ cô quá lâu, hay tệ hơn cậu ta sẽ đổi ý.

Phải chờ tới khi cô có cơ hội tiếp cận ba lô của cậu ta đã.

Cô mất hai tiếng ngồi học tác phẩm Beowulf buồn chán và uống hết cả bình cà phê trước khi Chris đi vệ sinh và để cô lại một mình cùng chiếc ba lô. Kat đã về phòng từ lâu, cô ấy tuyên bố, thứ ngôn ngữ cho người chết này và nhiệt tình của Chris khiến cô đau đầu.

Ngay khi Chris đi khỏi, Cassandra bắt đầu tìm kiếm.

May là cô không mất quá lâu...

Cô tìm thấy cuốn sổ ghi chép trong ba lô như lúc trước cô nhìn thấy. Bìa sách bọc da thủ công với huy hiệu kì lạ ở mặt trước: hai cung tên và hai mũi tên, cái hướng lên tên, cái nghiêng sang phải.

Giống như hình xăm trên vai Wulf trong giấc mơ đêm qua...

Cô sờ lên lớp da nâu, rồi mở cuốn sổ ra, mọi thứ trong đó được viết bằng cổ ngữ Rune. Thứ ngôn ngữ gần giống tiếng Anh cổ nhưng cô không biết đọc chữ này.

Hay đây là tiếng Bắc Âu cổ?

“Cậu làm gì thế?”

Cô nhảy dựng lên trước câu hỏi đột ngột của Chris. Mất mấy giây cô mới nghĩ được câu trả lời thỏa đáng để cậu bớt nghi ngờ. “Cậu cũng thích chơi điện tử hả?”

Tia nhìn xanh lơ soi mói quét lên mặt cô rồi quắc lên. “Cậu đang nói gì vậy?”

“Tớ... à, tớ vào một trang web tên là Thosan-dem.com và tìm thấy rất nhiều lời giới thiệu của một bộ sách và trò chơi. Từ lúc tớ thấy cuốn sách của cậu trước đây, tớ tự hỏi không biết cậu có phải thành viên của trang đó không.”

Cô tin chắc cậu ta đang lục tìm kí ức và cả gương mặt cô để xem nên nói gì.

“Phải, một người bạn của tớ, Nick, là chủ trang web này,” cậu nói sau một hồi ngập ngừng. “Bọn tớ có rất nhiều thành viên thú vị hay chơi trên trang đó.”

“Tớ thấy rồi. Vậy cậu có sử dụng mấy cái tên như Hellion và Rogue trong lúc chơi không?”

Cậu bước lại gần và lấy lại cuốn sổ tay từ cô. “Không, tớ chỉ để tên ‘Chris’ thôi.”

“Vậy à. Thế trong khu vực riêng tư đó có chuyện gì vậy?”

“Chẳng có gì cả,” cậu trả lời vội vã. “Chỉ toàn một đám chơi đối kháng với nhau thôi.”

“Thế sao cần phải riêng tư khu biệt thế làm gì?”

“Nó vốn như vậy sẵn rồi.” Cậu cầm lấy cuốn sách trên tay cô và nhét nó vào ba lô. “Nghe này, tớ phải đi rồi. Chúc cậu may mắn với bài kiểm tra nhé.”

Cassandra muốn chặn cậu ta lại để hỏi nốt nhưng đã quá rõ ràng cậu ta không định để cô biết thêm bất cứ điều gì về Hội Thợ săn cũng như về bản thân cậu.

“Cảm ơn vì đã giúp tớ nhé, Chris.”

Cậu gật đầu rồi vội vã rời đi.

Chỉ còn mình cô trong bếp, Cassandra ngồi lên ghế, nhay nhay ngón cái trong lúc tính bước tiếp theo. Cô định bám theo Chris về nhà cậu ta nhưng như thường chẳng ích gì. Chắc chắn hai vệ sĩ của cậu ta sẽ tóm được cô bất chấp tài lái xe của Kat.

Cô đứng dậy về phòng lấy máy tính ra.

Trang mạng này của nhóm Thợ săn được thiết kế như kiểu các Thợ săn trong này chỉ là nhân vật trong một cuốn sách. Phần lớn mọi người sẽ chấp nhận điều đó, nhưng nếu cô thử giả định rằng những thông tin tên đó đều là thật thì thế nào?

Cô đã dành cả cuộc đời trốn chui nhủi để rồi học được một điều rằng... nơi cất giấu tốt nhất chính là nơi dễ nhìn nhất. Mọi người thường có xu hướng không nhìn ra được điều đúng đắn ngay trước mắt họ.

Và kể cả có nhìn ra được họ cũng sẽ không tìm được lời giải thích phù hợp. Họ sẽ cho rằng mọi thứ chỉ là trí tưởng tượng hoặc trò đùa của đám thanh thiếu niên.

Chắc chắn hội Thợ săn cũng nghĩ như vậy. Suy cho cùng, trong thế giới hiện đại này, ai cũng biết về ma cà rồng và quỷ dữ cả nhưng họ chỉ nghĩ đó là sản phẩm của các nhà làm phim Hollywood, thế nên họ không cần che giấu. Mọi người sẽ bỏ qua họ và chỉ cho rằng họ là những kẻ lập dị.

Cô xem lại phần giới thiệu trang web, rồi chuyển sang trang hồ sơ cá nhân của từng Thợ săn được liệt kê trên này.

Có một nhân vật tên Wulf Tryggvason và Hộ vệ của anh ta cũng tên Chris Eriksson. Ở đây ghi Wulf là một chiến binh người Viking đã bị nguyên rủa...

Cassandra ghi lại tên của người này và tìm thêm trên hệ thống Nillstrom - một trang chuyên tìm kiếm các sự tích hay câu chuyện lịch sử Bắc Âu cổ.

“Đây rồi,” cô thì thầm khi vài kết quả hiện ra.

Sinh ra bởi người mẹ gốc Gaul theo đạo Thiên Chúa và người cha Bắc Âu, Wulf Tryggvason trở thành nhà thám hiểm và hải tặc khét tiếng hồi giữa thế kỷ thứ tám. Hồi đó người ta chưa lưu giữ lại hồ sơ người chết. Thực ra, ở đây chỉ nói chàng ta biến mất ngay sau trận đánh thắng lãnh chúa người Mercia muốn giết chàng ta. Có lời đồn rằng một trong số các con trai của vị lãnh chúa đã trả thù chàng ngay đêm hôm đó.

Cassandra nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ mở. Ngược lên, cô thấy Kat đang đứng ở ngưỡng cửa.

“Cậu đang bận à?” Kat hỏi.

“Tớ muốn tìm hiểu thêm vài thứ.”

“À.” Kat lại gần và đọc thông tin qua vai cô. ‘Wulf Tryggvason. Hải tặc, kẻ phiêu lưu, chiến binh, người đã đánh tiến khắp châu Âu, bán mình cho cả những người theo Thiên Chúa giáo và tà giáo. Có tài liệu ghi rằng chàng chỉ trung

thành với lưỡi kiếm và với người em trai Erik luôn đi cùng chàng ta...' Thú vị đây. Cậu nghĩ đây chính là gã cậu gặp ở Inferno hả?"

"Có thể. Cậu từng nghe tới cái tên này chưa?"

"Chưa bao giờ. Cậu cần tớ hỏi Jimmy không? Cậu ta đam mê lịch sử người Viking mà."

Cassandra cân nhắc trong giây lát. Cậu bạn của Kat trong Hội Lỗi thời sáng tạo chuyên nghiên cứu về văn hóa Viking.

Nhưng cô không hứng thú với quá khứ của Wulf. Cô chỉ quan tâm tới hiện tại và đặc biệt là danh xưng hiện nay của anh ta.

"Được."

"Chắc chứ?"

"Ừ."

Kat gật đầu. "Được rồi, tớ sẽ trở về phòng đọc nốt cuốn sách. Cậu muốn tớ mang cho cậu chút gì nhắm nháp hay đồ uống gì không?"

Cassandra mỉm cười. "Một lon soda là đủ rồi."

Kat biến mất rồi trở lại sau phút chốc với một lon Sprite. Cassandra cảm ơn cô, rồi quay lại với công việc trong khi Kat trở về phòng.

Cô nhấp một ngụm Sprite trong lúc thong thả lướt mạng. Một tiếng sau, cô đã mệt lử, mắt cô không mở thêm được nữa.

Ngáp dài, cô nhìn đồng hồ. Mới gần 5 giờ rưỡi. Thế mà mi mắt cô nặng trĩu dù có cố chống chọi thế nào.

Cô tắt máy tính rồi tiến về phía giường, nghỉ một chút.

Cô chìm vào giấc ngủ ngay khi chạm gối. Bình thường, Cassandra không hay mơ mộng lắm vào lúc nghỉ trưa hoặc chiều muộn.

Hôm nay thì khác.

Hôm nay giấc mơ đến ngay khi cô vừa nhắm mắt.

Lạ thật...

Nhưng kì quặc nhất là giấc mộng của cô chẳng có chút nào tương đồng với những giấc mơ trước đó. Thay vì những giấc mơ bình thường đầy màu hồng hay

đáng sợ, giấc mơ này rất bình yên. Dịu dàng. Cô cảm giác được sự ấm áp bao quanh.

Cô mặc chiếc váy dài màu xanh ngọc lục bảo giống như các quý cô thời trung cổ. Nhíu mày, cô sờ lên chất liệu váy, còn mềm hơn da dê.

Cô đang đứng một mình trong một ngôi nhà đá, trong phòng có một cái lò sưởi lớn đang cháy phừng phừng, cô đứng cạnh chiếc bàn gỗ kiểu cổ. Gió thổi lồng lộng, gào rít ngoài cửa sổ tới mức thanh chắn bằng gỗ rung lên ồm ồm ngăn cơn gió lọt vào trong phòng.

Cô nghe tiếng ai ngoài cửa, đằng sau cô.

Cassandra quay lại đúng lúc Wulf đang dùng vai đẩy cửa vào. Tim cô ngừng đập khi thấy anh trong bộ đồ giáp lưới. Cánh tay rắn chắc để trần. Trước ngực vẫn thêm tấm áo da in những hoa văn Bắc Âu cổ, đồng bộ với hình xăm trên vai phải và bắp tay anh.

Đầu đội mũ chóp, trên mũ có đỉnh lưới sắt che hầu hết khuôn mặt anh. Nếu không nhờ đôi mắt cháy bỏng, cuồng dại, chắc cô sẽ không nhận ra anh. Một tay anh cầm chiếc rìu chiến nhỏ, đặt nó lên bờ vai. Trông anh tràn ngập sức mạnh nguyên thủy cuồng dại. Kiểu đàn ông từng làm chủ cả thế giới. Kiểu người đầu đội trời chân đạp đất.

Tia nhìn thăm tới của anh quét khắp phòng rồi dừng lại lên người cô. Cô nhìn anh nở nụ cười chậm rãi đầy quyến rũ, khoe chiếc răng nanh.

“Cassandra, tình yêu của anh,” anh cất lời chào, giọng du dương mà ấm áp. “Em làm gì ở đây thế này?”

“Em không biết nữa,” cô trả lời thành thật. “Em thậm chí còn không rõ đây là đâu.”

Anh cười phá lên, âm thanh trầm thấp vang dội, rồi anh đóng cửa và cài then lại. “Em đang ở trong nhà anh, mèo con ạ. Ít ra cách đây rất lâu nơi đây từng là nhà anh.”

Cô nhìn quanh nơi ở có phong cách Sparta cổ này, trong phòng chỉ có một chiếc bàn, vài chiếc ghế và một chiếc giường phủ lông to rộng. “Kì lạ thật, em còn tưởng Wulf Tryggvason phải sống ở một nơi tử tế hơn thế này nhiều chứ.”

Anh đặt cây rìu lên bàn rồi cởi mũ, đặt nó xuống cạnh chiếc rìu.

Cassandra sững sờ trước vẻ đẹp nam tính của người đàn ông trước mặt. Anh toát lên vẻ quyến rũ nguyên bản đầy dự tính không ai có thể địch lại.

“So với ngôi nhà nhỏ nông thôn nơi tôi lớn lên, đây là một tòa dinh thự rồi, quý cô của tôi ạ.”

“VẬY SAO?”

Anh gật đầu cùng lúc kéo cô lại gần anh. Mắt anh thiêu đốt cô, thổi bùng lên ham muốn sâu thẳm, đốn đau. Cô biết chính xác anh muốn gì và dù chẳng biết mấy về anh, cô sẵn lòng dâng hiến cho anh.

“Cha tôi từng là một chiến binh, người đã đón nhận con nghèo đói vài năm trước khi tôi chào đời,” Wulf cất giọng khàn khàn.

Lời thú nhận khiến Cassandra ngạc nhiên. “Sao ông ấy lại làm vậy?”

Anh siết chặt tay. “Sự xuống dốc của mọi đàn ông, tôi e chính là... Tình yêu. Mẹ tôi là nô lệ công giáo bị đám người của cha bắt giữ, bà ấy được tặng lại cho cha tôi sau một lần đánh chiếm. Bà quyến rũ ông, cuối cùng thuần phục ông và khiến một chiến binh một thời oanh liệt trở thành một gã nông dân thuần phác, từ chối gươm cao thanh kiếm bởi ông sợ sẽ sỉ nhục vị Chúa mà ông mới giác ngộ.”

Cô có thể nghe ra cảm xúc chân thật trong giọng anh. Sự coi thường anh dành cho bất kì ai chọn hòa bình thay vì chiến tranh. “Anh không đồng tình với lựa chọn của ông ấy.”

“Phải, có gì hay khi một người đàn ông không thể bảo vệ những người yêu thương và chính bản thân mình?” Mắt anh tối lại vẻ nguy hiểm. Con cuồng nô bên trong ấy khiến cô rung mình. “Khi bọn người Jute đến làng chúng tôi để cướp bóc và chiếm nô lệ, người ta kể với tôi rằng ông ấy đã gờ tay đầu hàng và để chúng xâm lược. Những người sống sót sau trận đấu đó đều chế nhạo ông vì hành động hèn nhát ấy. Ông ấy từng khiến kẻ thù run rẩy, khiếp sợ chỉ bằng cái tên, cuối cùng lại chết như một kẻ hèn yếu trong một vụ cướp bóc. Tôi chưa bao giờ hiểu được sao ông ấy có thể đứng đó để nhận mũi tên chết người mà không hề phản kháng.”

Cô với ngón tay vuốt nhẹ lông mày anh bởi nỗi đau của anh thấm sang cô. Nhưng trong giọng nói ấy, cô không thấy sự ghét bỏ hay hạ mình. Cô nghe thấy niềm ân hận. “Em rất tiếc.”

“Tôi cũng vậy,” anh thì thào, đôi mắt càng trở nên cuồng nô như vũ bão. “Để mặc cha mình chết chưa đủ, tôi còn mang theo em trai mình đi. Vắng chúng tôi, chẳng có ai bảo vệ ông ấy.”

“Lúc đó anh ở đâu?”

Anh cúi mắt nhìn sàn nhà nhưng cô vẫn thấy được tia nhìn hối hận. Anh muốn quay trở lại thời điểm đó, để thay đổi mọi chuyện, cũng giống như cô ước mình có thể trở về cái đêm lũ Daimon Spathi đã giết chết mẹ và các chị cô.

“Mùa hè năm trước đó, tôi đã bỏ đi, tìm kiếm chiến tranh và sự giàu có.” Anh thả cô ra và nhìn quanh ngôi nhà khiêm tốn nhất của mình. “Sau khi tin cha tôi chết đến được tai tôi, sự giàu sang không còn quan trọng với tôi nữa. Dù chúng tôi bắt đầu quan điểm, tôi cũng nên có mặt bên ông ấy.”

Cô chạm vào cánh tay trần của anh. “Chắc anh rất yêu ông ấy.”

Anh thở ra mệt mỏi. “Đôi lúc. Còn những lúc khác tôi ghét ông. Ghét ông vì ông không còn là người đàn ông của ngày xưa. Cha của ông ấy là một thủ lĩnh đáng kính, nhưng chúng tôi sống như lũ ăn mày chết đói. Bị dè bủ, sỉ nhục bởi chính họ hàng thân thích. Mẹ tôi cho những lời nhục mạ ấy là niềm tự hào, bà bảo đó là ý Chúa muốn chúng tôi phải chịu đựng. Điều đó dường như khiến chúng tôi thành người tốt đẹp hơn nhưng tôi chưa bao giờ tin bà. Lòng thành kính mù quáng của cha đối với thứ tín ngưỡng của bà ấy chỉ khiến tôi giận dữ hơn. Chúng tôi, cha tôi và tôi, thường xuyên tranh cãi. Ông ấy muốn tôi theo chân ông ấy, chấp nhận tất cả sự hành hạ và im lặng.”

Đau đớn trong mắt anh làm cô xúc động hơn dịu dàng của bàn tay anh đặt trên cánh tay cô. “Ông ấy muốn tôi thành người khác. Nhưng tôi không thể thay đổi. Im lặng không phải bản chất của tôi. Chỉ có năm đêm.”

Anh quay sang và nhìn cô cau có. “Sao tôi lại kể với em chuyện này nhỉ?”

Cassandra nghĩ trong giây lát. “Chắc đây là mơ. Những chuyện này có lẽ vẫn quanh quẩn trong tâm trí anh.” Mặc dù tại sao nó lại rơi vào giấc mơ của cô thì cô không rõ.

Sự thật là giấc mơ càng lúc càng kì quặc và cô không hiểu vì sao tiềm thức lại đưa cô tới đây.

Vì sao cô lại nhìn thấy những ảo ảnh về chàng Thợ săn huyền bí này...?

Anh gật đầu. “Không nghi ngờ gì rồi. Tôi sợ là mình đang bắt ép Christopher đi lại chính con đường tôi đã phải đi. Tôi nên để nó sống tự do theo ý muốn và không can thiệp quá nhiều.”

“Vì sao anh không thể?”

“Nói thật sao?”

Cô mỉm cười. “Chắc chắn tôi thích sự thật hơn lời nói dối rồi.”

Anh cười phá lên rồi mặt anh lại trở về vẻ nghiêm nghị. “Tôi không muốn cũng mất nốt nó.” Giọng anh sâu lắng và khổ sở tới mức tim cô quặn thắt. “Nhưng tôi biết tôi không còn lựa chọn nào khác.”

“Vì sao?”

“Mọi người đều phải chết, quý cô ạ. Ít nhất trong thế giới người trần. Nhưng tôi sẽ sống tiếp trong khi những người xung quanh lần lượt biến thành tro bụi.” Anh ngẩng lên nhìn vào mắt cô. Nổi thống khổ trên gương mặt anh thấm sâu vào trong cô. “Cô có biết cảm giác ôm lấy người thân yêu trong tay khi họ qua đời không?”

Ngực Cassandra thắt chặt lại khi nghĩ về sự ra đi của mẹ và các chị. Sau vụ nổ ấy, cô chỉ muốn chạy ra đó nhưng vệ sĩ của cô đã kéo cô lại khi cô gào lên vì mất mát.

“Quá muộn rồi, Cassie. Không cứu được họ đâu. Ta phải chạy thôi.”

Ngày hôm đó, cả linh hồn cô thét gào.

Đôi lúc nó vẫn còn gào lên cho tới tận bây giờ bởi số phận bất công của cô.

“Em biết chứ,” cô thì thào. “Em cũng chứng kiến cảnh từng người thân ra đi rồi. Chỉ còn lại bố và em.”

Tia nhìn anh sắc lại. “VẬY em hãy hình dung cảnh đó diễn ra hàng nghìn lần đi, hết thế kỉ này sang thế kỉ khác. Tưởng tượng em chứng kiến họ sinh ra, lớn lên rồi lại chết đi trong khi em vẫn thế, lại tiếp tục với một thế hệ mới. Mỗi lần tôi nhìn từng thành viên trong gia đình chết đi, tôi như nhìn thấy em trai tôi Erik qua đời. Còn Chris...” Mặt anh nhăn nhúm như thể chỉ nhắc tới tên cậu cũng khiến anh đau đớn. “Nó giống em tôi như tạc.” Khóe miệng anh nhếch lên thành nụ cười gượng gạo. “Cũng lắm mồm và nóng tính y hệt. Trong tất cả những người thân tôi đã mất, có lẽ cái chết của Chris sẽ khó khăn nhất.”

Cô nhìn ra vẻ yếu đuối trong mắt anh, nó ảnh hưởng tới cô bởi cô nhận ra người đàn ông cứng cỏi này cũng chỉ như một con người. “Cậu ấy còn trẻ. Cậu ấy có cả một cuộc đời phía trước.”

“Có lẽ... nhưng em tôi cũng chỉ mới hai mươi tư khi nó bị kẻ thù sát hại. Tôi sẽ không bao giờ quên vẻ mặt non nớt của đứa cháu Bironulf khi nhìn thấy cha mình ngã xuống trên chiến trường. Tất cả những gì tôi nghĩ được là cứu lấy nó.”

“Rõ ràng anh đã làm thế.”

“Phải. Tôi đã thề sẽ không bao giờ để Bironulf chết như cha nó. Cả đời nó, tôi đã giữ được bình an và chết già trong giấc ngủ. Sự ra đi thanh bình.” Anh dừng trong chốc lát. “Có lẽ cuối cùng tôi cũng tin theo tín ngưỡng của mẹ còn hơn cả của cha. Người Bắc Âu tin rằng người nào chết trẻ trên chiến trường sẽ khiến anh ta được bước vào đền thờ Valhalla, nhưng giống như mẹ, tôi muốn một số phận khác cho những người tôi yêu. Đáng tiếc tôi hiểu bà quá muộn.”

Wulf lắc đầu như thể muốn đánh tan những suy nghĩ ấy. Anh nhú mày nhìn cô. “Không thể tin tôi lại nghĩ về những chuyện này trong khi có một cô gái xinh đẹp đang ở đây cùng tôi. Đúng là tôi đã già rồi, thích nói hơn là hành động,” anh nói cùng tiếng cười trầm thấp. “Quá đủ cho những suy nghĩ yếu đuối của tôi rồi.”

Anh mạnh bạo kéo cô lại gần. “Giờ tại sao chúng ta lại phí phạm thời gian trong khi có thể dùng nó hữu ích hơn nhỉ?”

“Như thế nào?”

Anh nở nụ cười ma mãnh nhưng âm áp. Nụ cười nuốt chửng lấy cô. “Tôi nghĩ lười tôi nên dùng cho việc khác tốt hơn. Em nghĩ sao?”

Anh lướt nó dọc cổ cô tới khi lần đến ngậm lấy tai cô. Hơi thở âm áp thiêu đốt căn cổ, khiến cô rùng mình.

“Vâng,” cô thở ra. “Em nghĩ cách này tốt hơn nhiều đây.”

Anh cười phá lên trong khi tháo dây khóa kéo phía sau váy cô. Chậm rãi đây quỳn rũ, anh cởi nó xuống vai cô và đến rơi xuống sàn nhà. Lốp vải trượt trên da thịt cô mướt mát khi rơi xuống, hơi lạnh mơn trớn cơ thể cô.

Giờ cô đã hoàn toàn khóa thân, cô không ngăn được cơn run rẩy. Cảm giác kì quái khi phơi bày trước mặt anh còn anh lại đứng đó vẫn mặc đầy đủ áo giáp. ánh lửa vòn trong mắt anh.

Wulf nhìn chăm chú cô gái xinh đẹp trước mặt. Cô còn hấp dẫn hơn lần trước anh mơ thấy.

Cô gợi anh nhớ tới Saga, nữ thần thơ ca Bắc Âu. Thanh tao, xinh đẹp. Dịu dàng. Những điều anh đã vứt bỏ khi còn là người.

Giờ cô đã bắt giữ được anh.

Anh vẫn không hiểu sao mình lại tin tưởng cô đến thế. Cái kiêu dốc bầu tâm sự ấy không giống anh chút nào, vậy mà cô đã khai thác được anh.

Nhưng anh không muốn cô ở đây. Không phải trong quá khứ với những kí ức và cảm giác tội lỗi ngập tràn trong anh.

Cô xứng đáng hơn thế này.

Nhắm mắt lại, anh chuyển họ về không gian hiện tại, trong phòng ngủ của anh. Chỉ cần vài điều chỉnh nho nhỏ...

Cassandra sững sờ khi ngả ra sau và nhìn quanh. Bốn bức tường xung quanh sơn màu đen bóng phản chiếu với những đường kẻ trắng, trừ bức tường bên phải là cánh cửa sổ cao từ sàn lên tới tận trần nhà. Cửa sổ đang mở, rèm trắng mỏng nhẹ như sa bay phát phơ trong gió, vươn tới họ, khiến ánh lửa trên hàng chục giá nến trong phòng nhảy múa.

Nhưng nến cũng không tắt. Chúng chỉ lấp lánh quanh họ như những vì sao.

Giữa phòng có một chiếc giường lớn, kê trên bục cao so với sàn phòng. Ga trải giường bằng lụa đen mượt mà, chiếc chăn dày cũng màu đen. Khung giường bằng sắt có chạm trổ tạo hình những tất lưới vuông tinh xảo giữa các cột giường. Quanh cột cuốn lớp vải trắng mỏng manh bay thướt tha trong gió.

Wulf cũng đã khóa thân. Anh bế bổng cô lên và đưa cô về phía chiếc giường lớn mời gọi.

Cassandra thờ dài khi cảm nhận tấm nệm mềm mại bên dưới cô trong lúc sức nặng của Wulf đè ép phía trên. Giống như bị ép lên một đám mây.

Ngược nhìn lên, cô cười phá ra khi nhận thấy tấm gương lấp trên trần nhà, cô cũng thấy Wulf đang giấu một bông hồng phía sau lưng.

Những bức tường thay đổi, chúng cũng biến cả thành gương.

“Giấc mơ của ai thế này?” cô hỏi.

“Của chúng ta, đóa hoa của tôi ơi,” Wulf đáp lại.

Cô rên lên trước cảm xúc tràn đầy bởi tiếp nhận một nguồn năng lượng sung mãn đè ép lên người.

Cassandra nhìn anh trong chiếc gương phía ta cô. Kì lạ thay cô đã tạo ra anh trong giấc mơ của mình. Cô luôn sống rất cẩn trọng. Luôn đề chừng những người va chạm với cô. Thế nên cô mới tạo ra một người tình hùng tráng trong tâm trí, bởi cô không dám có trong đời thực.

Vì bản án tử hình từ lúc chào đời, cô không để ai yêu hay quan tâm tới mình. Cô không muốn sinh ra một đứa trẻ phải khóc tang cô. Một đứa trẻ bị bỏ lại trong sợ hãi.

Bị săn đuổi.

Điều cô không muốn là để một người như Wulf sống trên cõi đời mà phải đau khổ vì cái chết của cô. Một người sẽ phải chứng kiến cả sự ra đi của đứa con khi đang tuổi thanh xuân chỉ vì lời nguyện chẳng liên quan gì tới cuộc đời anh ta.

Nhưng trong mơ, cô được tự do yêu anh bằng cả cơ thể. Không còn sợ hãi nữa. Không hứa hẹn. Cũng không có những trái tim tan vỡ.

Chỉ còn họ và giây phút tuyệt hảo này.

Wulf để bàn tay dịu dàng của cô lùa vào tóc anh xoa dịu.

Từ rất lâu anh cứ lang thang trong quá khứ mới lần mơ. Lúc nào anh cũng đi tìm kẻ đã lừa anh, đẩy anh vào cuộc trao đổi này. Anh chưa bao giờ là một Thợ săn đêm bẩm sinh, bởi anh chưa từng thể bán linh hồn cho Artemis hay nhận lại một cơ hội trả thù vì phục vụ bà ta cả.

Wulf chỉ tìm người có thể giúp anh xoa dịu nỗi đau trước cái chết của em trai. Một cơ thể mềm mại anh có thể chìm vào trong đó để quên đi trong giây lát rằng, anh đã dẫn dắt Erik tới với cuộc chiến cách xa quê nhà.

Morginne có vẻ là câu trả lời hoàn hảo. Nàng ta cũng háo hức như anh khao khát nàng ta.

Nhưng ngay buổi sáng sau cuộc tình một đêm với cô Thợ săn đêm ấy, mọi chuyện đã thay đổi. Có vẻ như trong suốt cuộc ái ân hoặc ngay sau đó, nàng ta đã đánh đổi linh hồn với anh. Mất đi cuộc đời trần tục, anh nhận ra mình tái sinh với cuộc đời mới.

Không những thế, Morginne còn độc ác nguyên rủa khiến cho không một người trần nào nhớ được anh. Trong khi đó, nàng ta trốn chạy khỏi nô dịch của Artemis để có thể chung sống vĩnh viễn với Loki, một vị thần Bắc Âu.

Lời nguyện lúc từ biệt đã trở thành cú đánh ác liệt nhất với anh và là điều anh không thể hiểu được, cho tới tận bây giờ.

Ngay cả cháu anh, Bironulf, cũng không nhận ra anh nữa.

Wulf có thể đã bị lạc lối nếu không nhờ lòng thương hại của Acheron Parthenopaeus. Vị thủ lĩnh của Hội Thợ săn đã nói với anh không ai có thể phá được lời nguyện của Morginne nhưng anh ta có thể sửa lại nó. Lấy một giọt máu của Bironlf, Acheron đã khiến những người mang dòng máu của anh có thể nhớ ra anh. Anh chàng người Atlantis còn cho Wulf những khả năng siêu việt và giải thích cho anh biết anh đã trở thành bất tử, những giới hạn của anh, cũng như sự nhạy cảm trước ánh sáng.

Vậy là chừng nào Artemis còn nắm giữ linh hồn “mới” của anh Wulf không còn cách nào khác phải phục vụ nàng ta.

Artemis không định thả anh ra. Anh cũng chẳng thấy phiền. Bất tử có cái lợi của nó.

Cô gái bên dưới anh đây chắc chắn là một trong số đó. Anh lướt bàn tay dọc đùi cô, nghe tiếng cô thở dốc. Cô có vị muối và đầy nữ tính. Còn thoảng thoảng mùi bột phấn và hương hoa hồng.

Hương vị của cô khuấy đảo tới mức anh chưa từng biết tới. Lần đầu tiên trong nhiều thế kỉ, anh mới cảm thấy muốn đọc chiếm một người phụ nữ.

Anh muốn giữ lấy cô. Dòng máu Viking trong anh gầm thét quay trở lại. Nếu còn là người, anh sẽ cưỡng cô và chém đầu bất kì ai dám ngăn cản anh.

Kể cả sau bao thế kỉ, cũng không thể bị thuần hóa. Anh lấy những gì anh muốn. Luôn là vậy.

Cơ thể cô cháy lên ham muốn có anh. Cô rướn lưng và nhìn anh trong tấm gương trên trần nhà.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy điều gì nóng bỏng hơn hình ảnh anh trêu đùa cô khi từng múi cơ trên lưng anh chuyển động. Cô có thể nhìn rõ từng centimét cơ thể r ám nắng trần trụi của anh. Một thân hình tuyệt hảo.

Một tấm thân mà cô muốn chạm vào.

Cử động chân bên dưới thân anh, cô dùng bàn chân vuốt ve anh.

Anh gầm lên đáp lại. “Đôi chân giỏi lắm, mèo con.”

“Đủ để làm anh hài lòng,” cô đáp, giọng khẽ khàng khi cô nghĩ tới cảm giác mình giống như cô bé quàng khăn đỏ và con sói lớn xấu xa.

Tiếng cười của anh hòa cùng cô. Cô chôn hai bàn tay trong những lọn sóng tóc của anh.

Anh tiếp tục vuốt ve cô tới khi cô lại bùng cháy và yếu mềm vì sung sướng.

“Ừm,” anh thở ra, tách khỏi người cô. “Hình như mèo con bị đói thì phải.”

“Đến chết được ấy,” cô đáp, kéo anh lên phía trên nhắm nháp cơ thể anh như cách anh làm với cô.

Cô chân đôi môi nơi cần cô anh, hôn bằng tất cả năng lượng cô có như thể đang đói khát anh. Điều gì ở người đàn ông này khiến cô trở nên hoang dã và đầy ham muốn đến thế? Anh như một thổi nam châm. Nóng bỏng. Quyến rũ. Cô chưa từng muốn ai đến vậy.

Wulf như phát điên lên. Ham muốn được đẩy lên cao tới khi anh gần như quay cuồng vì chóng mặt.

Sức mạnh và năng lượng của anh không giống điều gì cô từng trải nghiệm.

Wulf ngã ra và nằm xuống bên cạnh cô.

Tim anh đập cỡ dội bởi cơn cuồng nộ đắm say. Với lấy cơ thể cô, anh kéo cô ôm sát vào lồng ngực để cảm nhận cô bằng cả cơ thể anh.

“Em tuyệt quá, mèo con.”

Cô dụi mặt vào ngực anh. “Anh cũng không tồi, sói con.”

Anh cười trước tên gọi thân mật cô mới tạo ra. Anh thích cô gái này cũng như trí thông minh của cô.

Cassandra nằm yên ả trong vòng tay Wulf. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy an toàn tuyệt đối. Như thể không thứ gì, không một ai có thể chạm tới cô. Cô chưa từng có cảm giác này. Kể cả khi còn nhỏ. Cô lớn lên với nỗi e sợ thường trực mỗi khi có kẻ lạ mặt gõ cửa nhà.

Mỗi một người lạ đều đáng ngờ. Ban đêm, có thể là một Daimon hoặc một Apollite thoát ra ngoài để xem cô đã chết chưa. Còn ban ngày có thể là một Doulos đeo bám cô.

Nhưng điều gì đó mách bảo cô Wulf sẽ không để tất cả bọn chúng đe dọa cô.

“Cassandra?”

Cô nhú mào trước âm thanh phụ nữ dội vào trong mơ.

“Cassandra?”

Chống lại ý muốn của chính mình, cô bước ra khỏi giấc mộng và nhận ra cô đang ngủ trên giường nhà mình.

Tiếng gõ cửa vẫn dội lại.

“Cass? Cậu ổn chứ?”

Cô nhận ra giọng Michelle. Cô phải gắng sức lắm mới ngồi dậy được.

Một lần nữa cô lại trần truồng.

Nhú mào, Cassandra nhìn quần áo bị vứt đống sang một bên. Chuyện quái quỷ gì vậy? Chẳng lẽ cô mắc chứng mộng du?

“Tớ đây, Chel,” cô lên tiếng trong lúc đứng dậy và khoác chiếc áo choàng ngủ lên. Cô mở cửa và nhìn thấy bạn mình cùng với Kat đứng trước cửa phòng.

“Cậu ổn chứ?” Michelle hỏi.

Ngáp dài, Cassandra đưa tay dụi mắt. “Tớ ổn mà. Tớ chỉ nghỉ một chút thôi.”

Nhưng cô không thực sự ổn lắm. Cô cảm giác buồn ngủ ghê gớm.

“Mấy giờ rồi?”

“8 giờ rưỡi rồi cưng ạ,” Kat đáp lời.

Michelle nhìn qua lại giữa hai người. “Các cậu nói sẽ quay trở lại quán Inferno với mình nhưng nếu các cậu không muốn...”

Cassandra bắt được tia thất vọng trong giọng Michelle. “Không đâu, ổn cả mà. Để tớ đi thay đồ rồi ta cùng đi nhé.”

Michelle nở nụ cười tươi rói.

Kat nhìn cô nghi ngại. “Cậu chắc cậu ổn chứ?”

“Tớ ổn mà, thật đấy. Tớ chỉ không ngủ đủ giấc tối qua và cần nghỉ ngơi chốc lát thôi.”

Kat nói một cách thô lỗ. “Tại cái cuốn Beowulf cậu và vừa đọc đấy. Nó đã hút hết năng lượng của cậu. Beowulf... quỷ ăn mộng... đại loại thế.”

Gần giống những gì xảy ra với Cassandra.

Cô cười tỏ vẻ lo lắng. “Phải. Tớ sẽ quay lại sau ít phút.”

Cô đóng cửa lại rồi quay trở về giường tìm trong đống quần áo lộn xộn.

Chuyện gì đã xảy ra?

Có phải BeoWulf thực sự là một con quỷ ăn mộng không?

Có lẽ vậy...

Xua đi ý nghĩ khôi hài ấy, cô nhặt quần áo lên và bỏ thùng vào giỏ đồ, sau đó cô chọn lấy chiếc quần bò và áo len xanh thẫm.

Đúng lúc chuẩn bị rời khỏi phòng, một cảm giác kì lạ chạy dọc sống lưng cô. Tối nay sẽ có chuyện. Cô biết vậy. Cô không có được năng lực như của mẹ nhưng cô luôn cảm nhận được mọi chuyện, đặc biệt khi có chuyện tốt hoặc xấu sắp xảy đến.

Đáng tiếc cô không thể nói nó là tốt hay xấu đến khi sự đã rồi.

Nhưng chắc chắn tối nay sẽ có chuyện xảy ra.